

Arrest

nr. 160 832 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN DE SIJPE en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen aangevuld.

1.2. Op 10 september 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard, nadat een gelijkaardige beslissing van 25 januari 2013 vernietigd werd door de Raad bij arrest nr. X van 7 augustus 2015.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf .die op datum van 04.12.2009 met aanvulling dd. 18.11.2010, 08.07.2011, 29.11.2012 en 21.10.2013 werd ingediend door.

(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. we merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2001). bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij ALTRAD BALLIAUW MULTISERVICES, dd. 08.12.2009 en één bij ARONIA dd.01.09.2001. in een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 18.08.2001, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. uit een schrijven van betrokkenes raadsman d.d. 27.10.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geannuleerd werd door de kandidaat-werkgever, de firma ARONIA. Verder hebben wij een schrijven ontvangen van het Vlaams Gewest dd. 13.08.2013 waaruit blijkt dat de gevraagde arbeidskaart, door de werkgever BVBA INTER TEL CONNECTIONS voor betrokkene, geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkenes raadsman laat ons weten dat er dispuut lopende is tussen betrokkene en de kandidaat-werkgever, de firma ARONIA. Een vordering hieromtrent kan worden ingeleid bij de arbeidsrechtbank, betrokkene toont niet aan dat er een klacht werd ingediend+. Bovendien kan betrokkene zich laten vertegenwoordigen door zijn raadsman inzake dit dispuut/

Verzoeker verwijst verder naar zijn lokale verankering. Wat zijn kennis van de Nederlandse taal betreft, betrokkene legt hiertoe volgende documenten voor: een verklaring van aanmelding dd. 05.02.2008, een inschrijvingsformulier voor 2008-2009, een deelcertificaat NT2 Module 8 (richtgraad 1) dd. 08.05.2009, deelcertificaat BE NT 2 (richtgraad 1) dd. 25.06.2009, een schrijven van het VL. OS dd. 08.12.2009, een deelcertificaat NTS_BENT2 09 (richtgraad 1) dd. 26.04.2010 en een Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal – richtgraad 1 dd. 30.06.2010. Betrokkene legt documenten voor omtrent het beheersen van de Nederlandse taal richtgraad 1, wat het basisniveau is (<http://www.hvnoostvlaanderen.be/wp-content/uploads/2014>).

Er mag aangenomen worden dat iemand die verklaart sedert 2004 in België te verblijven een uitgebreidere kennis heeft dan het loutere basisniveau. Indien hij een betere kennis zou hebben, heeft hij nagelaten zijn dossier verder aan te vullen met bewijzen hiervan.

Verder legt betrokkene documenten voor met betrekking tot een ongeval (verwondingsaangifte, geneeskundig getuigschrift en een schrijven van nv I.S.C.). Betrokkene toont heden niet aan dat hij nog af te rekenen heeft met de gevolgen van dit ongeval.

Wat de lokale verankering betreft, betrokkene legt verscheidene documenten voor van het CAW. Deze vermelden dat betrokkene af en toe langsgaat, dagelijks gebruik maakt van hun diensten, door hen gekend is. Echter deze documenten zijn onvoldoende om de sociale banden met België te staven. Zij tonen slechts aan dat betrokkene gekend was bij deze organisatie en een beroep heeft gedaan op hun diensten.

Betrokkene legt verder attesten voor van bijstand aan dringende medische kosten en attesten van dringende medische zorgen, medische analyses en een verkoop historiek van een apotheker. Betrokkene toont niet aan heden nog medische verzorging nodig te hebben. Al deze documenten tonen verder zijn sociale banden met België niet aan, zij tonen enkel aan dat betrokkene medische zorgen en medicijnen nodig had.

Wat het voorleggen van een huurovereenkomst, de ingebrekestelling van de eigenaar, de vraag tot ongeschiktverklaring van de woning betreft, het is normaal dat betrokkene, zich gedurende zijn verblijf in België, zich hier heeft gevestigd en zich in een geschikt verklaarde woning wenste te vestigen. Dit vormt eveneens geen grond voor een regularisatie.

Wat zijn werkbereidheid betreft (betrokkene legt een attest van werkbereidheid, een arbeidsovereenkomst en eveneens een PV neer dat aantoonst dat hij werkte), zoals hierboven aangehaald, betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken. Bovendien toont hij niet aan dat hij niet tewerkgesteld zou kunnen worden in zijn land van herkomst.

Verzoeker legt verder, ter staving van zijn verankering, 5 getuigenverklaringen voor. Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene nauwe banden heeft met België, die hechter zijn dan de sociale banden die betrokkene heeft in zijn land van herkomst. Wat het voorleggen van een omnipas betreft, het is normaal dat betrokkene zich verplaatst gedurende zijn verblijf in België. Het louter voorleggen van een lidkaart van de stedelijke openbare bibliotheek in Sint-Niklaas toont eveneens zijn sociale band met België onvoldoende aan. Een lidkaart toont enkel aan dat hij gebruik kan maken van de diensten van deze instelling, niet dat hij er gebruik van heeft gemaakt."

1.3. Op 10 september 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat er geen middel wordt ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing strekt ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoeker vast te stellen en steunt op eigen juridische en feitelijke overwegingen en dus kan verzoeker in fine van zijn verzoekschrift, na de ontplooiing van middelen die de eerste bestreden beslissing betreffen, niet dienstig opwerpen "Wat geldt t.a.v. de beslissing op grond van art.9bisVw.geldt evenzeer voor het bevel om het grondgebied te verlaten." Het in punt 1.2. vermelde arrest van de Raad verwerpt het beroep voor zover het was gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat samen werd betekend met de beslissing van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard. Verzoeker kan dan ook evenmin dienstig opwerpen dat de tweede bestreden beslissing "[...] het gezag van gewijsde van voornoemd arrest manifest [miskent]". De Raad wijst er nog op dat zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, wat in casu het geval is, dit op zich niets verandert aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker, minstens toont hij dat niet aan.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Om die reden dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. Het enige middel wordt door verzoeker als volgt ontwikkeld:

“Het enig middel bestaat uit een schending van (eerste onderdeel) het gezag van gewijsde uitgaande van het arrest nr. X van 7.08.15 inzake RvV X / II en (tweede onderdeel) een schending van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en zelfs het vertrouwensbeginsel;

- doordat (eerste onderdeel) de bestreden beslissing de integratie en lokale verankering van verzoeker betwist cq. niet bewezen acht, terwijl uw Raad reeds klaar en duidelijk oordeelde dat de lokale verankering en integratie op zich niet worden betwist door verwerende partij, zoals dit zowel impliciet als expliciet uit het administratief dossier blijkt; en

- doordat (tweede onderdeel) de bestreden beslissing de integratie en lokale verankering van verzoeker betwist cq. niet bewezen acht, terwijl de bestreden beslissing op basis van voorheen niet-betwiste elementen geacht wordt, voor zover een weigeringsbeslissing nog mogelijk is, te motiveren waarom deze niet-betwiste elementen thans als onvoldoende voorkomen om te strekken tot inwilliging van het verblijfsverzoek van verzoeker of aan te geven welke andere elementen van aard zijn het verzoek tot verblijf niet in te willigen, quod non.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“eerste onderdeel

Uw Raad stelde n.a.v. voorgaande annulatieprocedure in dit dossier bij arrest nr. X van 7.08.15 zeer terecht:

“De verzoeker kan vooreerst worden gevolgd waar hij stelt dat de graad van lokale verankering en integratie op zich door de gemachtigde niet worden betwist. Dit blijkt niet enkel op impliciete wijze uit de bewoordingen- van de bestreden beslissing, maar ook expliciet uit een nota d.d. 23 oktober 2012 (“integratie OK”) en een schrijven van 18 augustus 2011 (“Hij levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België”), documenten die uitgaan van de diensten van de verweerder en die zich in het administratief dossier bevinden.”

Op die basis werd vervolgens de voorgaande weigeringsbeslissing vernietigd.

Cassatieberoep bij de Raad van State stond open tot uiterlijk maandag 12.10.15 (gelet op de betekening bij brief van 10.08.15 door de griffie van uw Raad). Het arrest werd evenwel niet aangevochten, zodat het arrest van 7.08.15 gezag van gewijsde kreeg.

In de bestreden beslissing houdt verwerende partij elk van de voorgebrachte stukken tegen het licht om tot het besluit te komen dat deze documenten de lokale verankering cq. de integratie van verzoeker niet aantonen.

Hiermee gaat verwerende partij, nota bene zonder verdere motivering, niet alleen lijnrecht in tegen het administratief dossier; de nieuwe, thans bestreden beslissingen miskennen bovendien manifest het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van uw Raad d.d. 7.08.15, aangezien verwerende partij klaarblijkelijk de graad van lokale verankering en integratie van verzoeker ter discussie stelt. Zulks in weerwil van de overwegingen in het arrest van uw Raad.

Verweester kan niet opnieuw de lokale verankering en integratie in vraag stellen, nota bene drie dan wel vier jaar na de duidelijke vaststellingen in het administratief dossier dat de bewijzen hiervan voorliggen.

Het geeft geen pas voor te houden, zoals verwerende partij thans doet, dat de verankering bij een beoordeling drie (dan wel vier) jaar later niet langer aan de orde zou zijn, wetende dat verzoeker ononderbroken in België is gebleven en derhalve de graad van integratie en lokale verankering nog verder opvijselde, voor zover deze elementen nog voor verbetering in aanmerking kwamen.

Het gezag van gewijsde uitgaand van het arrest laat zulks manifest niet toe.

Maar er is meer.

☐ *tweede onderdeel*

In zelfde arrest van 7.08.15 stelt uw Raad:

“Een dergelijke, haast onbeperkte beoordelingsbevoegdheid [van de staatssecretaris], impliceert dan ook des te meer dat een nauwgezette motivering wordt geboden als waarom de niet-betwiste elementen van de aanvraag niettemin niet worden aanvaard.”

Wat verwerende partij vervolgens in de thans bestreden beslissingen doet is de niet-betwiste (en niet voor betwisting vatbare) elementen (lokale verankering en integratie) plots niet bewezen te achten om de aanvraag te weigeren.

Het is duidelijk dat de beoordelingsbevoegdheid van verwerende partij niet zover reikt dat zij ook ten dezen het gezag van gewijsde van 's Raads arrest van 7.08.15 doodgemoedereerd naast zich neer kan leggen.

Wat verwerende partij behoorde te doen, met respect voor het gezag van gewijsde van voornoemd arrest, is motiveren waarom de niet-betwiste elementen (welke ook niet langer voor betwisting in aanmerking komen) niet kunnen leiden tot regularisatie van verzoekers verblijf. Waarom deze elementen m.a.w. als niet-afdoende dienen aangemerkt, of welke andere elementen van aard zijn het verzoek tot verblijf niet in te willigen. In zoverre de bestreden beslissing dit nalaat dient een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, ja zelfs het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur te worden weerhouden. Ruim drie (dan wel vier) jaar na de niet voor interpretatie vatbare beoordeling in het administratief dossier verandert verwerende partij het geweer – het weze herhaald: manifest in strijd met voornoemd arrest - resoluut van schouder.

Door alsnog niet voor betwisting vatbare elementen als niet-bewezen ter zijde te schuiven, geeft verwerende partij in wezen impliciet aan dat de niet-betwiste elementen enkel maar tot een gegrondheidsbeslissing kunnen leiden.

Wat geldt t.a.v. de beslissing op grond van art. 9bis Vw. geldt evenzeer voor het bevel het grondgebied te verlaten. Ook deze beslissing miskent het gezag van gewijsde van voornoemd arrest manifest.

Dat het middel in al zijn onderdelen dan ook ernstig en gegrond is.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er

onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.6. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag(cfr. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.7. In het administratief dossier bevindt zich een nota van de verwerende partij van 23 oktober 2012 waarin kan gelezen worden, *“integratie OK”*. Tevens bevindt zich hierin een schrijven van de verwerende partij van 11 augustus 2011 waarin kan gelezen worden, *“Hij levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België”*. Hierop werd reeds gewezen in het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad van 7 augustus 2015.

3.8. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de lokale verankering van verzoeker echter niet meer gestaafd acht door de voorgelegde documenten van het CAW en evenmin door de voorgelegde vijf getuigenverklaringen. Meer bepaald is de verwerende partij van oordeel dat de voorgelegde documenten van het CAW verzoekers sociale banden met België onvoldoende staven en dat de voorgelegde vijf getuigenverklaringen onvoldoende aantonen dat verzoeker nauwe banden heeft met België, die hechter zijn dan de sociale banden die hij heeft in zijn land van herkomst. Voorts wordt verzoekers niveau van kennis van het Nederlands ook onvoldoende geacht. Verzoekers werkbereidheid wordt niet betwist, doch verzoeker – die een illegale vreemdeling is die een verblijfsmachtiging beoogt in België en wiens aanvraag om verblijfsmachtiging reeds ontvankelijk werd verklaard – wordt aangewezen niet in het bezit te zijn van een arbeidsvergunning en niet aan te tonen dat hij niet zou kunnen tewerkgesteld worden in het buitenland. Er dient redelijkerwijze van uit gegaan te worden dat een voldoende kennis van het Nederlands en werkbereidheid – in casu gestaafd door een attest van werkbereidheid, een arbeidsovereenkomst en een PV dat aantoonde dat verzoeker werkte – elementen zijn die de integratie in de maatschappij betreffen. De Raad dient dan ook samen met verzoeker vast te stellen dat de door de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling haaks staat op de in punt 3.7. vermelde documenten van de verwerende partij van 11 augustus 2011 en 23 oktober 2012 waarin niet alleen sprake is van *“integratie OK”*, maar waarin ook gewag gemaakt wordt van duurzame verankering in België. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de eerste bestreden beslissing niet getuigt van een correcte beoordeling van de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, wat een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht.

3.9. Aan het gestelde in punt 3.8. kan geen afbreuk worden gedaan door de door de verwerende partij gedane beoordeling van documenten met betrekking tot een ongeval, medische zorgen en medicijnen en evenmin door de beoordeling van de huurovereenkomst en disputen met de eigenaar van het pand, als door de beoordeling van een dispuut met een kandidaat-werkgever. Globaal betreft dit stukken die niet meer kunnen zeggen dan wat ze zeggen, daargelaten echter de vraag of ze niet eerder werden overgelegd door verzoeker samen met de andere beoordeelde documenten in het kader van zijn betrachting zijn deelname aan de Belgische maatschappij aan te tonen.

3.10. Het verweer in de nota kan evenmin afbreuk doen aan het gesteld in punt 3.8. Verwerende partij werpt het volgende op in haar nota met betrekking tot de kwestie dat de beoordeling ingaat tegen de stukken die zich bevinden in het administratief dossier:

“In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de in casu bestreden beslissing lijnrecht zou ingaan tegen de stukken van het administratief dossier, laat verweerder gelden dat zulks niet het geval is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is bij de beoordeling van de integratie en de lokale verankering van de verzoekende partij uitgegaan van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, waarbij de mate van integratie en lokale verankering daadwerkelijk werd nagegaan.

Zulks in tegenstelling tot de eerdere (vernietigde) beslissing, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich beperkte tot de overweging dat gebeurlijke integratie die het loutere gevolg is van het volharden in illegaal verblijf niet in aanmerking kon genomen worden.

Verweerder merkt op dat in de in casu bestreden beslissing inderdaad op gedegen wijze wordt toegelicht dat de aangetoonde kennis van de Nederlandse taal heel beperkt is, inzonderheid gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds sedert 2004 in België verblijft. Terwijl terecht wordt gemotiveerd dat het aan de verzoekende partij zelf toekomt om bewijzen voor te leggen dat haar kennis de loutere basiskennis zou overstijgen.

In dit kader dient benadrukt te worden dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet inderdaad rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

“De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen.” (R.v.V. nr. X van 26 april 2013)

En ook:

“De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. X van 24 maart 2014)

Voorts werd door de gemachtigde ook op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de voorgelegde documenten van het CAW allerm minst voldoende zijn om de sociale banden met België te kunnen staven. Terwijl voorts de getuigenverklaringen en de lidkaart van de bibliotheek ook onvoldoende werden geacht om aan te tonen dat de banden met België hechter zouden zijn dan de banden met het land van herkomst, alwaar de verzoekende partij het overgrote deel van haar leven heeft verbleven.

Bijgevolg blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terdege wordt gemotiveerd om welke reden de niet-betwiste elementen (basiskennis Nederlands, contact met CAW, getuigenverklaringen en een lidkaart van de bibliotheek) niet kunnen leiden tot een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder laat volledigheidshalve nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende verklaard te worden, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.11. Kernpunt van het verweer is dat de mate van integratie en lokale verankering heden daadwerkelijk werd nagegaan. De mate van integratie en lokale verankering van verzoeker werd echter getuige de in punt 3.7. vermelde stukken door de verwerende partij reeds eerder beoordeeld als zijnde “OK” en als zijnde een “duurzame verankering in België”. Verwerende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing niet ingaat tegen stukken die zich bevinden in het administratief dossier. De beoordelingen “integratie OK” en “duurzame verankering in België” die voorkomen in de in punt 3.7. vermelde stukken die opgesteld zijn door de verwerende partij, zijn beoordelingen die gemaakt werden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op basis van dezelfde door verzoeker overgemaakte stukken en de elementen “integratie OK” en “duurzame verankering in België” betreffen

ontegensprekelijk de gegrondheid van de aanvraag. Verwerende partij kan evenmin dienstig opwerpen dat verzoeker op het vlak van het aantonen van zijn integratie en lokale verankering niet voldaan heeft aan zijn bewijslast in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te meer daar in het in punt 3.7. vermelde stuk van de verwerende partij van 11 augustus 2011 wordt gesteld, *“Hij levert ook het bewijs van duurzame verankering in België.”* Verder herhaalt de verwerende partij in haar nota de in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling van de door verzoeker overgemaakte stukken en is ze van oordeel dat dit een deugdelijke beoordeling betreft die past in haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch dit kan geen afbreuk doen aan de vaststelling van de Raad dat de door de verwerende partij gedane beoordeling haaks staat op stukken die zich bevinden in het administratief dossier en die door de verwerende partij zelf werden opgesteld.

3.12. De eerste bestreden beslissing houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige kritiek die is gericht tegen de eerste bestreden beslissing geen ruimere nietigverklaring ervan met zich kan meebrengen, wordt zij niet besproken evenmin als het verweer dienaangaande, ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA